

Esu šuniukas Haris ir turiu atskleisti paslaptį.

Mano šeimoje yra du dideli žmonės – mama su tėčiu ir du maži žmonės – Holė ir Jokūbas. Kai pas juos atvykau, jie išmokė mane vaikytis kamuoliuką, siusioti lauke ir paduoti leteną, kai noriu gauti ką nors skanaus. Mano naujoji šeima labai džiaugėsi, kad visko išmokau labai greitai, tačiau dabar jie visi elgiasi keistai, ir esu pasiryžęs išsiaiškinti kodėl.

Viskas prasidėjo, kai vieną naktį pasnigo, o Holė su Jokūbu kitą rytą nulipę laiptais labai

spygavo. Nuskubėjau jų gelbėti į sodą, kur jie lakstė ir svaidėsi sniego gniūžtėmis. Sniegas yra panašus į lietų, tačiau šaltesnis ir puresnis, o sniego gniūžtes labai smagu gaudyti ir ragauti. Tačiau staiga vaikai nustojo žaisti ir pradėjo lipdyti besmegenį, vietoj nosies įstatė jam morką, o vietoj akių – akmenukus, ir tai atrodė labai keistai.

Po kelių dienų į svetainę tėtis atnešė medį. Iki tol medžius buvau matęs tik lauke, daugiausia miške, kur mano šeima vedasi mane pasivaikščioti.

Tačiau kai pabandžiau pasiusioti ant viduje pastatyto medžio, mama kaipmat išnešė mane į lauką.

Vėliau šeima papuošė medį mirksinčiomis lemputėmis ir ryškiaspalviais, blizgančiais burbulais. Bet kai pamėginau juos pakramtyti, Holė pasakė, kad į burbulus galima tik žiūrėti, ir atnešė mano senąjį kamuoliuką, kad galėčiau žaisti su juo. Deja, senasis nebėra toks geras, baigiu jį sugrauzti visiškai.

Dar šis tas keisto nutiko mano mėgstamiausiam pasaulyje dalykui – édalui!

Šeima buvo išvykusi apsipirkti, o aš tuo metu snaudžiau krepšyje. Grįžusi mama įsvirduliavo į virtuvę su milžinišku kalakutu, ir jai prireikė tėčio pagalbos, kad įkištų jį į šaldytuvą. Paskui jie prikrovė virtuvės spinteles tiek gardaus maisto, kiek gyvenime nesu matęs,

ir visur namuose buvo palikta visokių skanių užkandžių, kuriuos jie pamiršdavo suvalgyti. Dubenėliai riešutų, dėžutės šokolado. Tada Holė su Jokūbu pakabino virš židinio, gero-kai per aukštai, kad pasiekčiau pakramsnoti, po raudoną kojine, o ant židinio atbrailos padėjo lėkštę su rope ir džiovintų vaisių pyragu!

Ropė man visai nerūpėjo, tačiau pyragas kvėpėjo labai gardžiai, tad atsitūpęs varvinau seilę. Paskui pakėliau letenėlę – dažniausiai taip darau, kai pamatau ką nors skanaus. Tačiau užuot davę pyrago, Holė kyštelėjo šunų skanėstą, o Jokūbas paglostė galvą, tada jie abu nuskubėjo į lovą kur kas anksčiau nei įprasta.

Niekas nevalgė pyrago, nes aš jį gerai saugojau tol, kol mama su tėčiu irgi nuėjo

miegoti. Jie apkamšė mane krepšyje ir palinkėjo labos nakties, o tada davė neįprastą komandą:

– Neaplok Kalėdų Senelio, Hari, – paliepė tėtis.

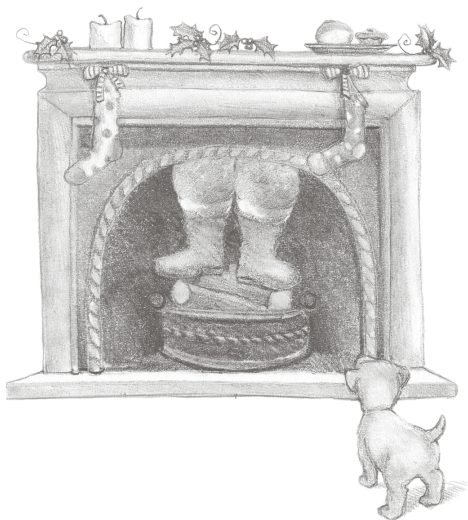
Labai myliu savo šeimą, tačiau kai grįžau prie židinio toliau spoksoti į skanųjį džiovintų vaisių pyragą, nutiko labai keistų dalykų, ir aš buvau pasiryžęs išsiaiškinti, kas darosi.

Nusprendžiau, kad tai tikriausiai susiję su žmogumi, kurį jie vadino Kalėdų Seneliu. Holė ir Jokūbas minėjo jį kelis kartus ir aki-vaizdžiai labai laukė jo apsilankymo, o paskui, kai tėtis liepė jo neaploti, nusprendžiau, kad, ko gero, jis turėtų greitai atvykti. Tad laukiau prie durų, klausiausi, ar negirdėti žingsnių, tačiau prie namo niekas nesiartino, tad po kurio laiko užsnūda.

Jau tikriausiai manote, kad nebegali įvykti nieko keisčiau, tačiau vidury nakties mane pažadino kanopų kaukšėjimas ant stogo!

Šuns instinktai liepė man loti ir įspėti šeimą, kad ant stogo klajoja galvijai. Tačiau visa šeima anksti nuėjo miegoti, taigi pamaniau, kad tikriausiai jie labai pavargę. Prieš perspėdamas kitus, nusprendžiau pats išsiaiškinti, kas ten triukšmauja.

Pakreipęs galvą ir pastatęs ausis, netrukus išgirdau, kaip stogu eina žmogus, o tada jis pradėjo rabždintis kaminu žemyn.

Kaipmat nuliuksėjau prie židinio, suodžių debesiui užkutenus nosį nusičiaudėjau, o pakėlęs akis į viršų pamačiau porą juodų ilgaaulių batų, stovinčių ant malkų krūvos židinyje!

Šunys žino viską apie įsilaužėlius, ir kai raudonai apsirengęs vyras, nešinas dideliu rudu maišu, išlindo iš židinio, visiškai pamiršau Kalėdų Senelį, nes buvau tikras, kad šitas vyras atėjo apvogti namų.

– Cho! Cho! Cho! – nusijuokė vagis ir pasilenkė manęs paglostyti.

– HRRR! – Aš dar tik mažas šunytis, o ne suaugęs šuva, tačiau esu greitas ir gana šoklus. Tad užšokau tam žmogui ant storo, apvalaus pilvo ir sugriebiau už baltos barzdos. Jis sukriženo, tada pakuteno man papilvę, ir aš nebeišsilaikiau.

Kai ir vėl atsistojau ant kojų, žmogus ėjo link kambaryje stovinčio medžio, kuris man menkai rūpėjo, mat negalėjau jo naudoti pagal paskirtį. Tačiau jis patinka mano šeimai, tad liuoktelėjau į priekį norėdamas jį apginti. Nulėkiau per kambarį, čiupau vyrą už žvilgančių juodų batų kulno – šį kartą neketinau paleisti. Tačiau vagis buvo gudrus – jis tiesiog išsispyrė iš bato ir nutipeno iki medžio su batu ant vienos kojos ir dryžuota kojine ant kitos. Jau ketinau kibti jam į čiurną, bet tada jis padarė kai ką keisto.

Užuot ėmęs papuošimus nuo medžio, ištraukė iš maišo kelis spalvotus paketus ir padėjo juos po šakomis. Tai buvo mano pirmas susidūrimas su tikru plėšiku, tačiau visada maniau, kad vagis turėtų išsinešti daiktus iš namų, o ne juos atnešti, tad sustojau bandydamas suprasti, kas čia darosi.

Tik kai raudonai apsirengęs žmogus nupėdino prie židinio ir į ant atbrailos sukabintas kojines ėmė kimšti saldumynus, staiga supratau, kad esu matęs jį anksčiau!

Kambaryje buvo daug atvirukų su tokiu vaizdu – kiekvieną mielą rytą paštininkas vis mesdavo mums juos pro pašto skylutę duryse. Nekreipiau į juos daug dėmesio, nes pats pirmas atėjęs atvirukas buvo nelabai skanus, be to, man neleido jo kramtyti. Dabar

žvilgtelėjau į juos iš arčiau: kai kuriuose buvo vaizduojami viduje pastatyti medžiai, kituose – besmegeniai su morkų nosimis, bet beveik visuose atvirukuose buvo nupieštas paslaptingas raudonai apsirengęs vyras!

Tai tikriausiai Kalėdų Senelis! – pagalvojau ir prisiminiau, ką man sakė tėtis.

Staiga pasijutau labai blogai, kad buvau nutvėręs Kalėdų Senelį už barzdos, pavogiau jo batą ir ketinau įkąsti jam į čiurną. Čiupau jo batą ir vizgindamas uodegą, kad Senelis suprastų, jog esu draugiškai nusiteikęs, nuskubėjau prie jo.

– Cho! Cho! Cho! – nusikvatojo Kalėdų Senelis, kišdamas koją atgal į batą.

– KIAUKT! – tyliai amtelėjau, kad nepažadindčiau šeimos.

Pasukęs link kamino, Kalėdų Senelis pamatė džiovintų vaisių pyragą ir ropę. Jis pasičiupo daržovę ir atsikando šiek tiek pyrago. Tada atsisukęs pažiūrėjo į mane ir nuoširdžiai sukikeno.

Nežinau, kodėl kikeno Kalėdų Senelis, tačiau staiga jis pasilenkė ir paspaudė man leteną. Nieko negalvodamas buvau ją atkišęs, nes visada taip darau, kai noriu ko nors ėdamo. Kalėdų Senelis noriai pasidalijo džiovintų vaisių pyragu. Jis atidavė man visą likusį gabaliuką ir paglostė galvą.

– Linksmų šventų
Kalėdų, Hari, –
tarė jis ir dingo
kamine.

